

Filmová a televizní fakulta AMU v Praze

Katedra scenáristiky a dramaturgie

Posudek magisterské diplomové práce teoretické

Autor/ka práce: BcA. David SEMLER

Název práce: Změna hlediska jako prvek struktury filmového vyprávění

Posudek oponenta

Autor posudku: doc. Marek Vajchr, KSD FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce	B
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu	D
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu	C
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce	B
Jazyková a stylistická úroveň práce	A
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)	A
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru	B
Celkové hodnocení práce	B

Slovní hodnocení diplomové práce včetně otázek, k nimž se student musí při obhajobě vyjádřit:

David Semler (=DS) se zabývá filmy, v jejichž průběhu dochází k podstatnému narativnímu obratu změnou perspektivy vyprávění, kdy hledisko jedné postavy je vystřídáno hlediskem postavy jiné, což je spjato s určitými významovými a stylistickými efekty a namnoze i s překvapivým účinkem pro diváka. DS třídí filmové narativy tohoto druhu do přehledného schématu, v němž první skupinu představují filmy „s nelineárním použitím času“, druhou filmy „s lineárním použitím času“. V rámci první skupiny pak dále rozlišuje filmy využívající „odlišné perspektivy jedné postavy“ a filmy využívající „odlišné perspektivy dvou postav“ – tuto podmnožinu konečně specifikuje rozdělením na filmy s jedním a se dvěma příběhy. Úvodem DS sumarizuje vybrané klasifikační rastry netradičních narativů ve studiích Lindy

Aronsonové, Davida Greena a Thomase Elsaessera, v návaznosti na ně předkládá své uvedené schéma. Jednotlivé členy této snad až podezřele přehledné „tabulky“ dokládá „příkladovými studii“ věnovanými čtveřici reprezentativních snímků: Má mě rád, nemá mě rád (A la folie...pas du tout, rež. Laetitia Colombani, 2002); Rozbouřené vody (DeUsynlige, rež. Erik Poppe, 2008); 3 ženy (3 Women, rež. Robert Altman, 1977); Melancholia (rež. Lars Von Trier, 2011). Tyto „příkladové studie“ jsou velmi detailními rekapitulacemi syžetu z hlediska bodů relevantních pro zařazení do vymezeného typologického přehledu. Napsány jsou elegantně a čtivě a představa, kterou si o tom kterém filmu udělá čtenář, který snímek neviděl, je velmi blízká zážitku z následného zhlédnutí (oponent si toto ověřil hned u prvního snímku). V tomto ohledu čtveřice analýz jistě plní svou roli; nabízí se nicméně otázka, kterou bych rád DS položil, totiž proč u těchto, jak píše „studii“, prakticky rezignoval (s výjimkou ojedinělého bibliografického odkazu k Melancholii) na alespoň výběrovou konfrontaci s odbornou literaturou k příznakové narativní stavbě příslušných filmů – působí to ve výsledku, jako by se s nepřijemnou povinností pracovat s odbornou literaturou formálně vypořádal uvedením trojice obecně zaměřených studií v úvodu.

Jako sice úzce zaměřená, ale názorná a čtivá „dramaturgická příručka“ využitelná v praxi těmi scenáristy, které zajímají zde dotčené netradiční narativní postupy, tak práce DS nepochybně obstojí; absence debaty s těmi, kdo se přede mnou pokusili, třeba jiným způsobem, narativní stavbu dotyčných filmů prozkoumat, mi ale v žánru VŠKP připadá jako přece jen trochu omšelý vypravěčský trik.

Práci DS navrhuji k obhajobě s výše uvedeným hodnocením.

21. 9. 2020

Marek Vajchr, KSD